

Arrest

nr. 110 180 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MAJUMDAR, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtou-afkomst, geboren op 20 saur 1372 (= 10 mei 1993) in het dorp Nazarabad (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). U bent 8 jaar naar school geweest in het lyceum in Jalalabad. U hebt ook Engelse les gevolgd in Jalalabad. U hebt een zestal maanden Engelse les gegeven aan kinderen in uw dorp. Uw vader, Sharifullah, was rechter bij de districtsrechtbank van Behsud. U hebt heel uw leven in het dorp Nazarabad gewoond bij uw familie.

Een drietal maanden nadat u Engelse les begon te geven, vond uw vader een dreigbrief van de Taliban die aan u gericht was. Er stond in dat u uw activiteiten als leraar moest stopzetten en dat u moest deelnemen aan de jihad. Uw vader zei echter dat u uw lessen zonder zorgen kon verderzetten. Dat deed u ook.

Drie maanden later kwam er een tweede dreigbrief die aan u gericht was. Uw vader zou deze gekregen of gevonden hebben toen hij naar de moskee ging. Hij heeft u niets verteld over deze dreigbrief. Uw moeder vertelde u hierover.

Op 7 hamal 1391 (= 26 maart 2012) kwam uw vader niet thuis rond half zes, zijn gewoonlijke uur. U verliet uw huis om hem te gaan opbellen vanuit een kantoor in de buurt. Onderweg naar daar werd u beetgenomen, geblinddoekt en vastgebonden door gewapende personen. Ze duwden u in een auto. Enkele uren later brachten ze u binnen in een soort kamp, waar u in een kamer werd binnengebracht. Uw blinddoek werd verwijderd. U werd vastgemaakt aan de deur. Niet veel later werd het kamp aangevallen. U profiteerde van de chaos om te ontsnappen. U ging meteen naar het huis van uw oom langs moederskant in het dorp Gagra (district Deh Bala, provincie Nangarhar).

U vroeg uw oom in Gagra om uw vader te bellen. Die beantwoordde zijn telefoon niet. Enkele uren later kwam u van uw oom van vaderskant te weten dat uw vader de dag ervoor in Jalalabad ontvoerd werd door de Taliban en dat zijn lichaam in Sara Qala in het district Chaparhar werd teruggevonden.

De volgende dag, op 9 hamal 1391 (= 28 maart 2012), liet uw oom u wegsmokkelen uit Afghanistan. Op 22 april 2012 kwam u aan in België. De dag erna vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden door de Taliban bij een terugkeer naar Afghanistan.

U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw taskara, afgegeven op 12 sunbula 1390 (= 3 september 2011), een attest van uw school, zonder afgiftedatum, een certificaat van de Engelse lessen, zonder afgiftedatum, en twee dreigbrieven, afgegeven op 14 sunbula 1390 (= 5 september 2011) en op 20 jedi 1390 (= 10 januari 2012).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden vastgesteld dat u wel op de hoogte blijkt van de ontvoering en de dood van Sharifullah, rechter in de districtsrechtbank van Behsud. Zo weet u op welke dag hij verdwenen zou zijn, waar hij ontvoerd werd en waar zijn lichaam werd teruggevonden (CGVS p. 3, p. 15). De verklaringen die u hierover aflegt, komen overeen met de informatie die over deze rechter en zijn dood terug te vinden zijn op publieke bronnen. Hierbij moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de bedoelde rechter uw vader was. U geeft immers op geen enkel punt méér informatie dan die die terug te vinden is in de media. Gezien u relatief hoog geschoold bent en bovendien Engels zou kunnen, lijkt het erop dat u zich via de media goed geïnformeerd hebt over de dood van deze rechter, zonder dat u er familiebanden mee heeft.

Het feit dat in de artikelen over de ontvoering en de dood van rechter Shartifullah nergens gewag wordt gemaakt van u, die zijn zoon beweert te zijn die op dezelfde dag ontvoerd werd maar kon ontsnappen, zoals wel het geval is bij andere rechters en hun familie wanneer zij geïdende worden, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde familieband met rechter Sharifullah. Er kan immers verwacht worden dat, indien u werkelijk de zoon bent van de bedoelde rechter en werkelijk ontvoerd zou zijn op dezelfde dag, hierover bericht zou worden in dezelfde artikelen, temeer daar blijkt dat er met verschillende familieleden van de vermoorde rechter gesproken is voor het schrijven van het artikel. Indien u werkelijk familie was van de bedoelde rechter en indien u werkelijk ontvoerd was geweest, zouden deze familieleden de journalisten ingelicht kunnen hebben over uw wedervaren. Het feit dat er geen melding wordt gemaakt van een geïdende oudste zoon, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde familieband.

Verder heeft u duidelijk moeite om de persoonlijke details, waaruit zou blijken dat u familie bent van deze rechter Sharifullah, weer te geven. Zo verklaart u dat uw oom van vaderskant u op de hoogte bracht van de dood van uw vader. Wanneer u echter gevraagd wordt wie het lichaam van uw vader gevonden had, kan u enkel een vermoeden uiten dat dorpingen het gevonden hebben. U kan evenmin vertellen waar het lichaam van uw vader naartoe gebracht zou zijn (CGVS p. 15), en dat terwijl u wel verklaart dat u uw vaders lichaam wilde bezoeken (CGVS p. 15, p. 17). Het is in Afgaanse context echter weinig waarschijnlijk dat u, indien u werkelijk de oudste zoon was van deze rechter zoals u beweert (CGVS p. 6), niet beter op de hoogte zou zijn van de precieze omstandigheden waarin het lichaam van uw vader werd aangetroffen, wie het lichaam in eerste instantie gevonden heeft, en door wie en wanneer het vervoerd werd en naar welke plaats met het oog op de (voorbereidingen voor de) begrafenis. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde familieband aangetast.

De geloofwaardigheid van uw familieband met deze rechter wordt nog verder ondermijnd door de documenten die u voorlegt. Op uw taskara en het document van uw school staat uw vaders naam genoteerd als Sa.. Dit is echter etymologisch gezien een heel andere naam dan Sharifullah,

de naam van de rechter die u als uw vader aanduidt. Dat op het certificaat van uw Engelse lessen wel de naam Sharifullah staat vermeld, verandert niets aan de vaststelling dat op het document dat u aanduidt als uw origineel identiteitsdocument en dat zou afgegeven zijn door de officiële instelling die bevoegd is voor bevolkingsregistratie, uw vaders naam als Sa. wordt weergegeven.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u nauwelijks informatie heeft over het beroep van de rechter die u aanduidt als uw vader. U weet wel dat hij voor de districtsrechtbank van Behsud werkte, en voordien voor die van Chaparhar (CGVS p. 7). U kan echter niet aangeven waarom uw vader van werkplaats veranderde (CGVS p. 17). U weet evenmin waar hij verbleef in de periode dat hij in Chaparhar werkte (CGVS p. 17). U kan niet uitleggen hoe uw vader aan die job als rechter zou zijn geraakt. Hij zou wel enkele hooggeplaatste personen hebben gekend (CGVS p. 8), maar u verduidelijkt niet hoe zij de rechter aan zijn functie zouden hebben geholpen (CGVS p. 8). Wanneer u gevraagd wordt de verschillende soorten rechtbanken op te sommen, komt u niet verder dan het hooggerechtshof, provinciale en districtsrechtbanken (CGVS p. 8), terwijl u als vrij hooggeschoolde zoon van een rechter zou mogen weten dat er ook beroepsrechtbanken bestaan, die worden opgedeeld in de divisies 'algemene misdaad', 'openbare veiligheid', 'burgerzaken', 'publiekrecht' en 'handelsrecht', en verschillende andere rechtbanken zoals kinderrechtbanken, familierechtbanken, rechtbanken voor drugszaken, enzovoort. U weet evenmin of uw vader alleen recht sprak dan wel in een meerzetelend college, noch welk de zwaarste straffen waren die hij kon opleggen (CGVS p. 12). U weet ook niet of rechters in de provincie Nangarhar lijfstraffen kunnen opleggen of niet (CGVS p. 12), terwijl u beweert dat uw vader jarenlang rechter in verschillende districten van Nangarhar was en dat verschillende rechters in Nangarhar, in tegenstelling tot rechters in de rest van het land, onder meer lijfstraffen begonnen op te leggen aan mensen die alcohol gebruikten. Redelijkerwijze mag verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van het beroep van uw vader indien deze werkelijk jarenlang rechter was in een districtsrechtbank.

Al deze elementen ondergraven niet alleen de door u beweerde familieband met rechter Sharifullah, maar ook uw algemene geloofwaardigheid. Daardoor kan er niet zomaar geloof worden gehecht aan uw andere, overigens niet door documenten ondersteunde, verklaringen. Uw bewering dat u zes of zeven maanden lang Engelse les zou hebben gegeven, kan dus niet zomaar voor waar worden aangenomen. Hetzelfde geldt voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die hieraan verbonden zouden zijn.

Wat betreft de dreigbrieven die u neerlegt ter ondersteuning van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, moet allereerst gesteld worden dat dergelijke documenten door eenieder kunnen zijn opgesteld. De bewijskracht van deze documenten moet dus bekeken worden in samenhang met de geloofwaardigheid van de verklaringen, die in uw geval laag is. Zo verklaart u dat in de eerste dreigbrief geëist werd dat u uw Engelse lessen zou stopzetten (CGVS p. 12). Uw vader zou u echter gezegd hebben, vanuit zijn expertise met islam en educatie, dat het geen kwaad kon uw lessen voort te zetten (CGVS p. 13). Het is echter niet aannemelijk dat uw vader, die volgens uw beweringen zelfs rechter is, de zin 'u moet stoppen met die Engelse lessen' omgekeerd geïnterpreteerd zou hebben. Over de tweede dreigbrief verklaart u dat u niet weet wat er in staat. U weet evenmin hoe deze brief in het bezit is geraakt van uw vader (CGVS p. 13). Gezien u beweert dat de brief aan u was gericht, mag verwacht worden dat u meer interesse zou hebben getoond in deze dreigbrief. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid ondermijnd. U verklaart verder dat uw vader u niet op de hoogte bracht van de tweede dreigbrief (CGVS p. 13). Wanneer u gevraagd wordt waarom uw vader u dat niet vertelde, bazelt u dat u zijn oudste zoon was en heel trouw aan hem (CGVS p. 16), een opmerking die weinig overtuigend is gezien uw eerdere verklaringen dat u geen goede relatie had met uw vader en dat jullie af en toe ideologische conflicten hadden (CGVS p. 5, p. 12, p. 15). Opnieuw gevraagd waarom uw vader u niet zou inlichten over de tweede dreigbrief, verklaart u dat de brief wellicht afkomstig was van uw vaders vrienden, van wie er sommigen mullah waren die door de Taliban werden gerespecteerd. Daarom zou uw vader u niets verteld hebben (CGVS p. 16). Dat klaart echter niet uit waarom uw vader u wel op de hoogte zou hebben gebracht van de eerste dreigbrief (CGVS p. 12). Als uw vaders extreem religieuze vrienden problemen zouden hebben met uw activiteiten als leraar Engels, dan was het in Afghaanse context veel aannemelijker dat zij uw vader hierover zouden hebben aangesproken, dan dat zij meteen dreigbrieven aan u zouden sturen. Door bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten opnieuw aangetast. De bewijskracht van de dreigbrieven wordt verder ondergraven door het feit dat, hoewel ze afkomstig zouden zijn van dezelfde persoon in dezelfde periode, ze een verschillende hoofding hebben.

Over de door u aangehaalde ontvoering, moet opgemerkt worden dat de hierboven aangehaalde problemen met uw algemene geloofwaardigheid ook hierop afstralen. Bij niet door bewijsstukken gestaafde verklaringen is het immers belangrijk dat u in grote lijnen als geloofwaardig kan beschouwd worden, wat nu niet langer het geval is.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara ondersteunt enkel uw eigen identiteit en de attesten van uw school en taal cursus, ondersteunen enkel uw verklaringen over uw opleidingen. Deze elementen worden hier niet betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel de veiligheidssituatie van uw district inderdaad van dien aard is dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat subsidiaire bescherming gerechtvaardigd is, moet in uw geval besloten worden dat u het reële risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar kunt vermijden door zich elders in Afghanistan te vestigen.

U bent een volwassen man die acht jaar naar school is geweest in Jalalabad (CGVS p. 5). Later hebt u in Jalalabad nog een cursus Engels gevolgd (CGVS p. 6). U kan zich uitdrukken in de twee officiële landstalen en in het Engels (CGVS p. 4). Naast de hoger beschreven problemen, die bedrieglijk werden gevonden, zijn er uit uw verklaringen geen andere problemen op te maken die u zouden beletten zich elders in Afghanistan te vestigen. Gezien uw talenkennis, uw volwassen leeftijd en uw bekendheid met de stad Jalalabad, kan redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij een terugkeer naar Afghanistan in de stad Jalalabad kan vestigen. In casu moet dan ook de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afgaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afgaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reël risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reël risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker die verklaart de zoon te zijn van rechter Sharifullah zou Afghanistan hebben verlaten omwille van problemen met de taliban ten gevolge van het feit dat hij Engelse les gaf aan kinderen in het dorp.

Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk de zoon te zijn van rechter Sharifullah. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers feitelijke kennis over de ontvoering en de dood van Sharifullah, rechter in de districtsrechtbank van Behsud niet verder reikt dan de informatie die over deze rechter en de omstandigheden van zijn dood terug te vinden zijn op publieke bronnen. Terecht besluit de bestreden beslissing dan ook dat gezien verzoeker relatief hoog geschoold is en bovendien de Engelse taal machtig is deze vaststelling het vermoeden sterkt dat verzoeker zich via de media geïnformeerd heeft over de dood van deze rechter, zonder dat hij er familiebanden mee heeft.

De bestreden beslissing werpt voorts terecht op dat het feit dat in de artikelen over de ontvoering en de dood van rechter Sharifullah nergens gewag wordt gemaakt van verzoeker die als zoon van voornoemde op dezelfde dag ontvoerd werd maar kon ontsnappen, zoals dit wel het geval is bij andere rechters en hun familie wanneer zij gevisieerd worden, de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde familieband met rechter Sharifullah verder ondermijnt. Er kan immers verwacht worden dat, indien verzoeker werkelijk de zoon is van de bedoelde rechter en daadwerkelijk ontvoerd zou zijn op dezelfde dag, hierover bericht zou worden in dezelfde artikelen, temeer daar blijkt dat er met verschillende familieleden van de vermoorde rechter gesproken is voor het schrijven van het artikel. Het feit dat er geen melding wordt gemaakt van een gevisieerde oudste zoon, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde familieband met rechter Sharifullah.

Niettegenstaande verzoekers oom van vaderskant hem op de hoogte bracht van de dood van zijn vader, zoals verzoeker beweert, mag ook worden verwacht van verzoeker dat hij meer details kan geven over de omstandigheden van de dood van zijn vader. Zo weet verzoeker niet wie het lichaam van zijn vader zou gevonden hebben en berust zijn verklaring dat de dorpelingen dit zouden gevonden hebben enkel op een vermoeden. Verzoeker kan evenmin aangeven waar het lichaam van zijn vader naartoe gebracht zou zijn terwijl hij verklaart dat hij zijn vaders lichaam wilde bezoeken. Dat verzoeker niet aanwezig was bij de dood van zijn vader noch op de begrafenis doet hieraan geen afbreuk. Terecht besluit de bestreden beslissing dienaangaande dat het in de Afgaanse context niet aannemelijk is dat verzoeker indien hij werkelijk de oudste zoon was van deze rechter zoals hij beweert, niet beter op de hoogte zou zijn van de precieze omstandigheden waarin het lichaam van zijn vader werd aangetroffen, wie het

lichaam in eerste instantie gevonden heeft, en door wie en wanneer het vervoerd werd en naar welke plaats met het oog op de (voorbereidingen voor de) begrafenis.

Verzoeker legt hoe dan ook geen enkel stuk neer dat de familieband tussen rechter Sharifullah en hemzelf kan aantonen. Bovendien blijkt op de documenten die verzoeker neerlegt een andere naam voor te komen. Op zijn taskara en het schooldocument staat zijn vaders naam genoteerd als Sa.. Dit is echter etymologisch gezien een heel andere naam dan Sharifullah, de naam van de rechter die hij als zijn vader aanduidt. Dat op het certificaat van de Engelse lessen wel de naam Sharifullah staat vermeld, verandert niets aan de vaststelling dat op het document afgegeven door de officiële instelling die bevoegd is voor bevolkingsregistratie (verzoeker geeft immers aan dat dit zijn origineel identiteitsdocument is) verzoekers vaders naam als Sa. wordt weergegeven. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er een etymologisch verschil is tussen Sa. en Sharifullah zodat dit duidelijk om twee onderscheiden namen gaat. Volgens verzoeker zou er door de Dienst Vreemdelingenzaken een verkeerde vertaling van de naam gebeurd zijn. Echter wordt deze blote bewering niet in het minst gestaafd door objectieve bewijzen.

De vaststelling ten slotte dat verzoeker nauwelijks informatie kan geven over het beroep van zijn vader ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder. Verzoeker weet wel dat hij voor de districtsrechtbank van Behsud werkte, en voordien voor die van Chaparhar maar kan niet aangeven waarom zijn vader van werkplaats veranderde noch waar hij verbleef in de periode dat hij in Chaparhar werkte. Wanneer verzoeker gevraagd wordt de verschillende soorten rechtbanken op te sommen, komt hij niet verder dan het hooggerechtshof, provinciale en districtsrechtbanken, terwijl hij als vrij hooggeschoolde zoon van een rechter zou mogen weten dat er ook beroepsrechtbanken bestaan, die worden opgedeeld in verschillende divisies en verschillende andere rechtbanken zoals kinderrechtbanken, familierechtbanken, rechtbanken voor drugszaken, enzovoort. Redelijkerwijze mag verwacht worden dat verzoeker beter op de hoogte zou zijn van het beroep van zijn vader indien deze werkelijk jarenlang rechter was in een districtsrechtbank.

Bovenstaande vaststellingen verhinderen dan ook om nog verder geloof te hechten aan verzoekers bewering de zoon te zijn van rechter Sharifullah die blijkens publieke informatie ontvoerd en gedood werd door de taliban. Deze vaststelling die de kern van verzoekers asielrelaas betreft, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers gehele asielrelaas. Bijgevolg kan al evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers bewering gedurende zes maand Engelse les te hebben gegeven en al evenmin dat hij om die reden gevisieerd en ontvoerd zou geweest zijn door de taliban. Dat verzoeker Engelse les zou hebben gegeven wordt overigens niet ondersteund door documenten.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) stelt de Raad vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna : EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan en stamverbanden. Nog volgens UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de stad Jalalabad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit heeft. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Uit deze informatie blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Uit deze informatie blijkt aldus dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. Jalalabad is volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bovendien veilig toegankelijk via de internationale luchthaven in Kabul; de weg tussen Kabul en Jalalabad blijkt, los van de onveilige verkeerssituatie (het is een smalle weg langs ravijnen waar veel te snel wordt gereden, met vele verkeersdoden als gevolg) voor de gewone burger 'volkomen veilig' te zijn. De zeldzame aanslagen die er zich voordoen zijn gerichte aanvallen uitgevoerd tegen legertroepen (stuk 5, SRB, *Afghanistan, veiligheidssituatie Jalalabad*, oktober 2012). Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift weliswaar naar informatie van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waaruit moet blijken dat de situatie uiterst onveilig is maar blijft verder in gebreke deze informatie te voegen bij het verzoekschrift.

Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER